

MARIA KALLIO  
— DEKKARIT  
30 VUOTTA

TAMMI



LEENA  
**LEHTOLAINEN**  
MARIA KALLIO

**PIMEÄN RISTEYS**

## LEENA LEHTOLAINEN

MARIA KALLIO -SARJA

Pimeän risteys, 2023

Jälkikaiku, 2020

Viattomuuden loppu, 2017

Surunpotku, 2015

Rautakolmio, 2013

Minne tytöt kadonneet, 2010

Väärän jäljillä, 2008

Rivo Satakieli, 2005

Veren vimma, 2003

Ennen lähtöä, 2000

Tuulen puolella, 1998

Kuolemanspiraali, 1997

Luminainen, 1996

Kuparisydän, 1995

Harmin paikka, 1994

Ensimmäinen murhani, 1993

HILJA ILVESKERO -SARJA

Ilvesvaara, 2021

Tiikerinsilmä, 2016

Paholaisen pennut, 2012

Oikeuden jalopeura, 2011

Henkivartija, 2009

MUU PROOSA

Juhannustulet, 2023

Joulupukin suudelma, 2021

Valapatto, 2019

Tappajan tyttöystävä, 2018

Turmanluoti, 2018 (Kirjan ja ruusun päivän kirja)

Kuusi kohtausta Sadusta, 2014

Luonas en ollutkaan, 2007

Viimeinen kesäyö ja muita kertomuksia, 2006

Jonakin onnellisena päivänä, 2004

Kun luulit unohtaneesi, 2002

Sukkanauhattyttö ja muita kertomuksia, 2001

Tappava säde, 1999

TIETOKIRJAT

Antti Ruuskanen – Rättingin paikka, 2022

Jään lumo, 2016 (yhdessä Elina Paasosen ja Kaisa Viitasen kanssa)

Taitoluistelun lumo, 2010 (Paasilinna) (yhdessä Kaisa Viitasen kanssa)

NUORILLE

Vihreän lohikäärmeen risteys, 2022

Kitara on rakkauteni, 1981

Ja äkkiä onkin toukokuu, 1976

# LEENA LEHTOLAINEN

PIMEÄN RISTEYS



tammi

80 VUOTTA

HELSINKI



© Leena Lehtolainen ja Tammi 2023  
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä  
ISBN 978-952-04-5035-9  
Painettu EU:ssa

*Sirulle*

*kiitos jo 55 vuotta kestäneestä ystävyydestä*

# 1

– Älä katso sitä, Maria. Se syöpyy mieleen loppuiäksi.

Kristo Pohjolan ääni oli haudanvakava. Hän tuijotti edelleen kuvia, joita kehotti minua olemaan katsomatta. Olimme takavarikoineet tietokoneen merkkivaatteita ja muita kalliita tavaroita nuorilta ryöstelevän jengin jäseneltä ja etsimme siltä videoituja rikoksia. Olimme löytäneet jotain vielä vakavampaa.

– Kiitos huolenpidosta, vastasin. – Olen LaNu-tiimin pomo. Minun on tiedettävä, mistä videolla on kysymys.

– Voin kertoa. Ei sinun tarvitse katsoa sitä. Stanislav Zhulin on joka tapauksessa lirissä. Ja tämän ansiosta pääsemme ehkä käsiksi hänen pomoonsa Anton Denisovitš Birohbidzaniin, Kristo sanoi huolellisesti ääntäen.

– Niin, siis Birikseen, täydensin.

En noudattanut Kriston neuvoa. Pian toivoin, että olisin. Aamupuuro alkoi pyrkiä ylös kurkusta tuijotettuani pari minuuttia hyvin nuoriin tyttöihin kohdistuvaa silmitöntä seksuaalista väkivaltaa. Tekijöinä oli kolme valkoihoista miestä, joiden univormuista erottui Wagner-ryhmän tunnus.

– Ukrainasta? kysyin ennen kuin painoin pysäytysnappia. Kristo nyökkäsi.

Tekojen paikkana oli tavallisen näköinen olohuone vaaleine sohvaryhmineen ja televisioineen. Keltakukkalliset pitsiverhot liehuivat ikkunassa. Seinällä valvoi ikoni, mutta ei edes Jeesuksen surullinen katse pysäyttänyt miehiä.

Hengitin syvään kymmenkunta kertaa. Puuro alkoi vähitellen laskeutua takaisin vatsalaukkuun. Kylmä hiki viipyi vielä otsalla, kainaloissa ja rintojen alla. Olin kuvitellut yli neljännesvuosisadan kestäneen poliisin urani aikana nähneeni jo kaiken. Olin ollut väärässä.

– Stanin, kuten häntä Biriksen jengissä kutsutaan, kone on täynnä vastaavaa kamaa. Hän väittää, ettei hänellä ole aavistustakaan, miten ne ovat sinne joutuneet. Ehkä poliisi on itse ladannut ne sinne. Aika hyvin keksitty seitsemäntoistavuotiaalta.

Nuorimman tytön silmät katsoivat minua edelleen, vaikka olin sulkenut videon. En kysynyt Kristolta, olivatko tytöt hengissä videon päätyttyä. Jos olivat, millaista oli tuollaisen jälkeen jatkaa elämää?

– Miksi luulet Stanin ladanneen videon koneelleen? Tällaisen katselemisesta nauttii vain täysin empatiakyvytön olento. Tiedetään, että hän on tehnyt väkivaltaisia ryöstöjä, mutta tämä video on jotain paljon pahempaa. Ketä varten se on tehty? Onko tämä ainoastaan pervoille tarkoitettu, vai todistusaineistoa vakavista sotarikoksista?

Ääneni oli yllättävän rauhallinen. Kristo pyyhkäisi kaljuaan ennen kuin vastasi:

– Eiköhän kyse ole kauppatavarasta. Sietämättömälle julmuudelle on aina markkinoita, vaikka se tuntuukin

käsittämättömältä. Ja tämä muuttaa tutkintaa. Mehän etsimme aluksi vain todisteita Biriksen jengin rikoksista. Heillä on sekä tapana videoida tekemänsä ryöstöt että kuvata salaa nuoria intiimeissä tilanteissa. Se on kiristysmateriaalia, jolla he pakottavat muut mukaan rikoksiinsa. Onneksi yksi uhreista uskaltautui kertomaan poliisille, ja meillä on jotain, mistä lähteä liikkeelle tutkinnassa.

Nousin keissihuoneemme neuvottelupöydän äärestä ja menin jääkaapille. Avasin sitruunavissyn ja kaadoin sitä kahvimukiini. Siinä oli kuva edesmenneestä kissastani Venjaminista. Join mukillisen, mutta suu tuntui edelleen kuivalta. Hengittelin hetken laskien kymmeneen ja sitten siitä taaksepäin yhteen. Ulkona oli juuri valjennut, vaikka kello oli yli yhdeksän. Marraskuun räntäpilvet leijuivat Espoon poliisitalon katolla. Myräkkä alkaisi sääennusteen mukaan parinkymmenen minuutin kuluttua.

– Tarkoitat Savu Kettusta, sanoin Kristolle, joka nyökkäsi. – Toivottavasti hän pitää hälyttimen mukana ja kotioiven valvontakamerat toiminnassa. Vaikea uskoa, että Biris jättäisi kostamatta vasikalle.

– Mitä Savusta? Onhan hän kunnossa? kysyi ovesta sisään tupsahtava Pekka Koivu ja kiskaisi vettä tippuvan pipon hiuksiltaan. Leppävaarassa satoi jo.

– Ei mitään uutta. Tutkitaan tässä Stanislav Zhulinin tietokonetta. Eiköhän riitä, että minä ja Tarvainen käymme sisällön läpi. Hän raportoi sitten Marialle, Kristo sanoi.

– Stan Zhulinin asianajaja on alakerrassa. Kävi minun kimppuuni, kun tunnisti ja tiesi, että kuulun tutkintaryhmään. Alahan varautua, Maria. Hän vaati saada tavata sinut välittömästi.



– Onko Stanilla asianajaja, jonka sinä tunnet? kysyin ällistyneenä. Vaikka Stan Zhulin kuului ammattirikollisjengiin, olin oletanut, että häntä edustaisi joku rivijuristi.

– Kristian Ljungberg. Rakas entinen heilasi ja opiskelutoverisi. Hauskaa juttutuokiota, Koivu irvisti ja meni suorittamaan aamurituualinsa: latasi kahvinkeittimen. Hän koetti heittää märän pipon vaatenaulakkoon, mutta se tipahti lattialle.

– Miten Stanilla on varaa Kristianiin? ihmettelin. Mies ei todellakaan ollut mikään pikkurikollisten asianajaja, hän valitsi asiakkaansa maksukyvyn mukaan. Muutama kuukausi sitten hän oli ollut jatkuvasti julkisuudessa puolustaessaan huumekaupasta ja dopingaineiden välityksestä syytettyä autokauppiasta, joka oli poseerannut monien poptähtien ja poliitikkojen kanssa somekuvissa ja seurapiiripalstoilla. En ehtinyt jatkaa päivittelyäni, kun Johanna Al-Sharif tupsahti huoneeseen.

– Ihan järkyttävän kylmä! hän huoahdi ja meni laittamaan vedenkeittimen päälle. Johanna oli jaoksemme kiihkein teenjuoja. Työtovereitten touhut tuntuivat lohdullisen arkisilta, ne viestivät minulle, ettei maailma ollut täysin suistunut pois radaltaan.

He eivät olleet nähneet Stan Zhulinin tietokoneelta löytyneitä videoita. Jos Kristian puolusti nuorukaista, hän saisi kuulla, millaista sisältöä tämän tietokoneelta löytyi.

Yksityispuhelimeeni kilahti viesti. En tunnistanut numeroa, mutta luin sen, koska halusin ajatella mitä tahansa muuta kuin äsken näkemääni.

*Hei Maria, olen Iidan kämppiksen Sofian sisko Edith. Sain sun numeron Iidalta. Mulla on ehkä yksi poliisille kuuluva juttu. Voinko soittaa sinulle tänään iltapäivällä? Edith Jansson.*

Kuppi kolahti lattialle, Johanna oli pudottanut sen. Hän vapisi, kylmä hiki valui hänen otsalleen. Kasvot olivat harmaat kuin taivas ikkunan ulkopuolella, hän horjah-teli. Nappasin kiinni selän puolelta, kun hän alkoi kaatua. Koivu tarttui toisesta käsipuolesta, ja yhdessä saimme Johannan istumaan. Naisen sydän jyskytti kaksi kertaa normaalia nopeammin. Hän alkoi yökkäillä. Ehdin juuri vetäistä matonkulman alta ennen kuin hän oksensi lat-tialle.

## 2

– Tämä oli kolmas kerta. Viimeksi se tapahtui tiistai-iltana ja sitä ennen sunnuntaiaamuna. En tajua, mikä minua vaivaa.

Johanna makasi huoneeni sohvalla, sillä keissihuoneessa ei ollut kuin tuoleja. Pulssi oli tasaantunut, mutta kasvot olivat edelleen värittömät ja nainen kylpi hiessä.

– Sinun olisi parasta mennä lääkäriin. Kotiin nyt ainakin. Pyydätkö sinulle kyydin?

Johanna ähkäisi. – Jos äijät vitsailevat jotain vaihdevuosi-vaivoista, niin lyö niitä tiskirätillä, hän kehotti. Lupasin. Johanna oli muutaman vuoden minua nuorempi, mutta kuumat aallot alkoivat joillakin jo nelikymmppisenä. Tosin pahoinvointi ei käsittääkseni kuulunut oireyhtymään.

LaNu-jaoksemme oli syksyn alusta asti ollut tavallista kovemman paineen alla. Olimme erikoistuneet alaikäisten tekemiin ja heihin kohdistuviin rikoksiin, joiden määrä oli koronavuosina räjähtänyt käsiin. Määrärahamme loppuisi vuodenvaihteessa, eikä kukaan tuntunut tietävän, kuka jatkaisi keskeneräisiä juttujamme sen jälkeen. Jokainen meistä viidestä halusi selvittää Biriksen jengiin

liittyvän rikosvyyhdin niin pitkälle kuin mahdollista. Lisäksi tutkinnassa oli kouluväkivaltaa, nettikiusaamista ja groomingia. Työtä riittäisi kaksinkertaiselle määrälle poliiseja, mutta oma kohtalommekin oli vielä epäselvä. En tiennyt kenen palveluksessa olisin ensi vuoden alussa, vai joutuisinko työttömäksi.

Ei ihme, jos Johanna sai uupumuksesta fyysisiä oireita.

– Mun pitäisi tänään tavata Nadiina Järvinen, siis Biriksen tyttöystävä. Puhutus on siirtynyt kolme kertaa, milloin Nadiinan vatsakivun ja milloin jonkun koronaepäilyn takia, Johanna ähkäisi.

– Nyt siirtyy sitten neljännen kerran, jollei Koivu repeä siihen. Mihin aikaan se oli?

– Lupasin viedä sen lounaalle. Ja se puhuu kuulemma vain naisen kanssa. On sen verran intiimejä asioita kerrottavana.

Johanna yritti nousta, mutta vaipui takaisin sohvalle.

– Onko Bob kiinni koko päivän?

Johannan mies oli tutkijana Aalto-yliopistossa eikä hänellä ollut säännöllisiä työaikoja, mutta sen sijaan tolkuton määrä turhauttavia kokouksia. Johanna lupasi soittaa Bobille. Ehkä tämä voisi hakea hänet kotiin, tai sitten joku partioista saisi viedä. Johanna ei itse tuntunut kovin huolestuneelta tilastaan, mutta tiesin, että välillä hänen työpäivänsä olivat venyneet kuusitoistatuntisiksi. Se kertoi huonosta johtamisesta, johon syyppää oli hänen pomonsa, siis minä. Työ oli intohimo koko tiimillemme, mutta välillä se söi niin henkeä kuin ruumistakin, eivätkä siihen auttaneet mitkään tyky-päivät tai poliisiylijohdon puheet.

Jätin Johannan lepäämään ja menin katsomaan, mitä muut puuhasivat. Ville Puupponen oli aloittanut aamun tiimitapaamisella lastensuojeluviranomaisten kanssa ja ehtinyt sen jälkeen keissihuoneeseen käskynjakoon. Koulukavereitaan uhkaillut yksitoistavuotias oli kuulemma uskonut poliisia paremmin kuin opettajaa, rehtoria tai vanhempia.

– Sentään vielä jotain auktoriteettia, hän virnisti ja kävi kiinni vaaleansinisillä sokerirakeilla kuorrutettuun donitsiin. Kristo antoi päivityksen Stan Zhulinin tilanteesta. Avasin tietokoneelta päivän työlistan ennen kuin vastasin Edith Janssonille.

*Pystytkö soittamaan puoli neljän tienoilla? Vastaa, jos voin.  
Onko tarkoituksesi tehdä rikosilmoitus? Maria Kallio*

Muistelin olinko nähnyt Sofian pikkusiskoja koskaan. Tyttäreni Iida oli päässyt suoraan papereilla Helsingin yliopistoon opiskelemaan matematiikkaa. Hän oli vuokrannut kimppakämpän vanhasta Lauttasaaresta kolmen muun opiskelijan kanssa. Yksi heistä oli Sofia Jansson, joka oli luistellut Iidan kanssa samassa muodostelmajoukkueessa. Muistaakseni Sofia opiskeli maantiedettä. Minulla oli mielikuva pitkästä, vaaleasta työstä, joka oli kokonsa takia pantu aina nostajaksi ja myllyjen keskimäiseksi.

*Kerron sitten kun soitan. Vai voinko tulla käymään silloin poliisilaitoksella? Asun lähellä, Granissa.*

Mietin hetken. Oli perjantai, olin toivonut pääseväni kotiin ajoissa ja ehtiväni pitkästä ajasta katsomaan Tanelin ja Mirinan harjoituksia. Uudet pariluisteluohjelmat olivat läpimenoaiheessa. Mutta vaisto sanoi minulle, että Edith Janssonin asia oli tärkeä. Vastasin hänelle, että odottaisin häntä poliisitalon aulassa puoli neljän aikaan. Hän kuittasi peukulla.

Koivu ja Puupponen jatkaisivat Biriksen jengin alaikäisten jäsenien puhuttamista. Kuulusteluilla oli vain yksi päämäärä: päästä käsiksi itse Birikseen. Hän oli jo täysi-ikäinen, mutta omaisuusrikososasto oli ilolla luovuttanut miehen meidän saaliiksemme, koska hänen jenginsä uhrin olivat lähes poikkeuksetta alaikäisiä.

– En kyllä tajua mitä järkeä on ostaa neljätoistavuotiaalle kolmensadan euron vyö tai tonnin lenkkarit, Puupponen päivitteli selatessaan Biriksen jengistä tehtyjä rikosilmoituksia.

– Oot vain kateellinen, kun poliisin palkoilla ei ole niihin varaa, Kristo Pohjola kuittasi. – Juulikin kerjää merkkilaukkua, joka maksaa lähes viisisataa. Äitinsä mielestä tytön pitää saada se, ettei häntä kiusata. Kun kysyin, onko parempi joutua kiusatuksi vai väkivaltaisen ryöstön uhriksi, Kikka löi linjan kiinni. Lähetti perään tekstarin, jossa haukkui kaikki poliisit, jotka eivät pysty takaamaan Espoon katujen turvallisuutta.

Kristo oli eronnut tyttärensä äidistä vuosia sitten, ja tilanne oli edelleen tulehtunut. Kikka Pohjola oli muuttanut työn perässä Ouluun ja vaatinut Juulia mukaansa. Tyttö oli lopulta valinnut isänsä luokse jäämisen, ja Kristo sai taipua kuin akrobaatti järjestääkseen kahdenkeskistä

aikaa tyttärensä kanssa. Juuli oli kolmentoista, ja Kristo pelkäsi koko ajan että tämä päättäisi muuttaa äitinsä luo.

– Jospa Stanin kuulustelussa ilmeni jotakin, jonka avulla voisimme pidättää Biriksen, sanoin toiveikkaammin kuin itsekään uskoin ja nyökkäsin Kristolle sen merkiksi, että oli aika lähteä kuulusteluhuoneeseen. Hän ei vielä ollut joutunut vastakkain Kristian Ljungbergin kanssa.

Stanislav Zhulin oli seitsemäntoistavuotias, mutta häntä olisi hyvin voinut luulla kymmenen vuotta vanhemmaksi. Poika oli vain hieman päälle sadanseitsemänkymmenen sentin, mutta vartalossa oli massaa sitäkin enemmän. Silmät olivat hätkähdyttävän siniset, kasvopiirteet kirveellä veistetyllä tavalla puoleensavetävät. Tatuoinnit kiemurtelivat käärmeen lailla kaulalta leuka-periin ja korvien alle, kietoutuivat ranteiden ympäri ja kämmenselkiin. Hän oli nostanut äläkän joutuessaan riisumaan sormuksensa, kellonsa ja kaulakorunsa sellireissun ajaksi. Putkapäivystäjä Koskisen mukaan Stanin isokokoiset sormukset kävivät hyvin myös viiltoaseesta tai nyrkkiraudasta.

Kuulusteluhuoneeseen saavuttuaan Zhulin örähti jonkinlaisen tervehdyksentapaisen ja istuutui sitten pöydän ääreen katselemaan käsiään.

Kristian Ljungberg toivotti hyvää päivää virallisella äänellä kuin olisi tavannut meidät molemmat ensimmäistä kertaa. Hän mittaili Kristoa katseellaan kuin arvioiden, kuinka paljon tähän pitäisi tuhlata ruutia. Kriston kalju pää ja kulunut ruskea nahkatakki toivat uskottavuutta nuorten parissa, mutta millaisia johtopää-

töksiä Kristian mahtoi tehdä niistä? Minut hän tunki, ja mokoma hankaloitti mielellään työtäni kaikin lain sallimin keinoin.

Koska tein töitä nuorten parissa, pukeuduin yleensä rennosti. Stan Zhulinin kuulustelua varten olin kuitenkin tälläytynyt virallisempaan asuun, joustavaan tummanvihreään kotelomekkoon, mustaan bleiseriin ja nahkasaappaisiin, joissa oli viiden sentin korot. Hiukset olin saanut sudittua jonkinlaiselle sykerölle niskaan, mutta punaiset suortuvat olivat jo osin karanneet korvien päälle. Ehkä Kristiania ilahdutti huomata, että niiden seassa oli jo muutamia hopeaisia hiuksia.

Hänellä niitä ei ollut, kiitos hyvän parturin. Kiireinen juristi jaksoi myös pitää huolta kunnostaan. Tummanharmaa puku istui räätälin tekemän tavoin, paita oli vaaleanlila ja sama sävy toistui silkkisolmiossa eri tummuusasteissa. Solmioneulassa oli ametisti. Stan Zhulin tunki nuorison merkkitaroiden arvon, mutta pätkikö sama viisikymppisen juristin tamineisiin? Ja ennen kaikkea: kuinka Stanilla oli varaa Kristianiin, kuka häntä oli suositellut? Voisin toki kysyä, mutta tuskin saisin vastausta.

– Päämieheni puhelin ja tietokone takavarikoitiin ja hänet pidätettiin ystävänsä asunnolta, jossa hän oleskeli tilapäisesti. Hän on alaikäinen, joten teillä täytyy olla erityisen hyvät syyt menettelyynne. Vangitsemista ei poliisi kuitenkaan ole vaatinut, joten oletan, että päämieheni pääsee vapaalle jalalle välittömästi tämän kuulustelun jälkeen. Haluaisin kuitenkin ensin kuulla perusteet takavarikolle ja pidätykselle.



– Etkö muka tiedä niitä, vaikka olet Stanislav Zhulinin puolustusasianajaja?

Kristian mulkaksi minua ärtyneesti.

– Älä viisastele, Kallio. Haluan kuulla poliisin perustelut.

– Päämiestäsi on painavat syyt epäillä varastetun tavaran kätkemisestä sekä törkeistä ryöstöistä. Huoneistosta, josta hänet otettiin kiinni, löytyi asianomistajien päältä ryöstettyjä vaatteita ja asusteita. Takavarikoidulle tietokoneelle on tallennettu materiaalia, joka vahvistaa epäilyjämme. Stan ja hänen kaverinsa ovat videoineet tekojaan. Myös hänen puhelimestaan on löytynyt vastaavanlaisia videoita.

Kristian huokasi kuin olisin ollut ääliö, jolle asiat täytyy selittää useaan kertaan.

– Stan harrastaa lyhytelokuvien tekoa. Tilanteet ovat näyteltyjä.

Aika avuton selitys, ajattelin mielessäni. Ryöstövideoiden uhrien henkilöllisyyttä ei ollut koitettu häivyttää. Eikö Kristian tajunnut sitä?

– Lisäksi hänen tietokoneeltaan on löytynyt sadistista, sotarikoksiin viittaavaa materiaalia, Kristo Pohjola jatkoi. Olin iloinen, että hän kertoi sen. Videon kuvat olivat palaneet muistiini enkä olisi kyennyt puhumaan niistä yhtä tyynesti kuin Kristo.

– Siitä päämieheni ei tiedä yhtään mitään. Tietokone on ollut hänen mukanaan ystävien tapaamisissa ja julkisilla paikoilla. Linkkejähän pystyy myös lähettämään pilven kautta kaapatulle koneelle käyttäjän tietämättä. Onko tietotekniikka sinun vahvuusalueesi, Pohjola? Tai sinun, Maria? Kristian tivasi.

Stan Zhulinista pääsi äännähdys.

– Mä en oo tehnyt mitään. Ne kamat ei oo mun enkä mä tiedä niistä mitään. Joku on kaapannut mun tietokoneen. Mä oon alaikäinen, pääst...

Näin Kristianin silmistä, että hän olisi halunnut vaien-  
taa Stanin. Sen sijaan hän jatkoi:

– Näkyykö päämiestäni tunnistettavasti niillä videoilla, joissa ryöstetään nuorilta omaisuutta?

Stan koetti sanoa jotakin, mutta uskoi tällä kertaa Kristianin elettä. Tämä oli todennäköisesti käsenyt nuorukaisen olla hiljaa ja luulotellut, että asianajajan tehtävä olisi kuulustella poliisia, saada meidät tuntemaan itsemme altavastaaajiksi. Kristian ei tainnut tuntea minua niin hyvin kuin kuvitteli.

Olimme seurustelleet vajaan vuoden oikeustieteellisen aikoina. Meidän kohdallamme vanha sanonta toisiaan täydentävistä vastakkaisuuksista ei ollut pitänyt paikkaansa eikä Kristian kestänyt sitä, että vedin tenteistä parempia arvosanoja. Olin jättänyt opinnot kesken ja palannut poliisiin, mitä hän oli pitänyt jonkinlaisena voittona. Lyhyestä suhteestamme oli niin kauan aikaa, ettemme katsoneet sen jääväävän, kun olimme ammatillisissa tekemisissä. En kantanut Kristianille kaunaa, olimme yhdessä tehneet päätöksen seurustelun lopettamisesta. Hänen tunteistaan en aina ollut varma. Olimme usein joutuneet työasioiden takia eri puolille pöytää, mutta ei sen tarvinnut merkitä vihanpitoa myös neuvotteluhuoneiden ulkopuolella. Silti Kristian kohteli minua enimmäkseen kuin vastustajaa.

Jatkoimme vääntämistä Stanin juridisesta asemasta. Jos hän olisi ollut täysi-ikäinen, meillä olisi ollut hyvät perus-

teet jatkaa hänen pidätystään ja pyytää vangitsemisoikeudenkäyntiä. Kristian painotti, että poliisi oli kotietsinnän yhteydessä takavarikoinut varastetuksi epäiltyä omaisuutta ja siinä samassa saanut käsiinsä Stanin telekommunikointilaitteet. Putkassa istuminen oli alaikäiselle traumatisoiva kokemus, josta kärsisi opiskelukin, vaikka tietääkseni Stan ei ollut kirjoilla yhdessäkään oppilaitoksessa oppivelvollisuuslaista huolimatta. Hän oli syntynyt Suomessa, mutta äiti oli muuttanut vuosia sitten Malmöhön ja isä kuollut. Holhoojana toimi eno, joka asui perheineen Suvelassa. Stan tulisi täysi-ikäiseksi tammikuun alussa.

Kysymyksemme kilpistyivät kerta toisensa jälkeen, nuori mies tiesi, miten poliisin kanssa piti menetellä ja kovan luokan juristin taustatuki lisäsi hänen itseluottamustaan. Hän kiisti kaiken, mikä oli mahdollista kiistää. Parilla ryöstövideolla näkyi hänen tavallaan liikkuva henkilö, mutta luonnollisesti kaikki olivat naamioituneita. Kristo väitti tunnistavansa yhdestä pätkästä Stanin sormukset, ja se sai pojan selvästi levottomaksi, vaikka hän koetti olla näyttämättä sitä.

– Sormukset eivät todista mitään. Jollakin toisella voi olla samanlaiset. Jopa tahallaan, hämäystarkoituksessa. Keksi jotain pitävämpää, Pohjola, Kristian kuittasi. – Occamin partaveitsi ei aina leikkaa terävimmän eivätkä kaikki kissat ole harmaita pimeässä.

Kristianin juhlavasti lausumat sanat saivat Stanin ja Kristo Pohjolan tuijottamaan häntä tasavertaisen hölmistyneinä. Lakimies jatkoi lauseiden pyörittelyä, ja lopulta meidän oli myönnyttävä. Ei ollut syitä pitää alaikäistä sellissä kauempaa. Kristian lupasi huolehtia siitä, että

Stan olisi kuulusteltavissa tarpeen vaatiessa. Tietojeni mukaan nuorukaisella ei ollut passia, mutta Biriksen jengille ei olisi mikään ongelma järjestää sellaista.

– Milloin saan mun luurin takaisin? poika kysyi, kun olimme poistumassa kuulusteluhuoneesta.

– Tuon sen sinulle maanantaina, Kristo lupasi ja hymyili herttaisesti. Kun ovi sulkeutui miesten takana, hän virnisti minulle. – Sillä on taatusti läjä varapuhelimia jossain Biriksen jengin kätköpaikassa. Pitäisikö laittaa joku perään katsomaan, minne se ensimmäisenä menee? Tuollainen ei kauaa pärjää ilman kännyä. Kunhan ei mene pöllumään sitä ensimmäiseltä vastaantulijalta.

– Hyvä idea. Mutta mitä me halutaan? Että se huomaa partion perässään ja menee kiltisti kotiin vai että joku seuraa sitä siviileissä ja toivoo, että se johdattaa kätköpaikan luo? pohdiskelin.

Kristo katsoi minua mielteliäästi ja hieraisi kaljuaan ennen kuin vastasi:

– Stan ei ehkä ole pakan terävin keihäs, mutta Ljungberg ohjeistanee hänet hyvin. Eiköhän Stan mene tänään kämpilleen.

– Parasta että sinä ja Tarvainen jatkatte videomateriaalin läpikäyntiä. Stan voi rauhassa väittää että joku toinen on ladannut ne hänen laitteisiinsa, mutta jos saamme pahoinpitelijöitä ja uhreilta vietyjä tavaroita tunnistettua, sen pitäisi ylittää syytekynnys.

– Tämä Ljungberg on selvästi vanha pelimies, Kristo naurahti. – Se saattaa kääntyä meidän eduksemme. Ehkä hän saa maaniteltua Stanin tunnustamaan lyhemmän tuomion toivossa.

# "TE POLIISIT OOTTE IHAN PIHALLA. MEILLÄ ON KOODIT EIKÄ NIITÄ MUUTA SE, MITÄ KYTÄT SANOO."

**K**atujengin alaikäinen kakkosmies saa surmansa espoolaislähiön öisessä metsässä.

Murha kiristää kahden jengin välejä. Väkivaltainen yhteenotto näyttää vääjäämättömältä.

Maria Kallion tutkintaryhmä yrittää ratkaista rikoksen ennen kuin poliisin määrärahat loppuvat ja heidän yksikkönsä lakkautetaan.



9 789520 450359

[www.tammi.fi](http://www.tammi.fi)

84.2

ISBN 978-952-04-5035-9